

Uvodna beseda

Letošnje šmarnice so posvečene duhovnosti in karizmi svetega Vincencija Pavelskega, in sicer ob štiristoletnici ustanovitve Misijonske družbe.

Vincencij Pavelski je vztrajno in brezpogojno ponavljal, da ni on ustanovitelj Družbe, ampak je za to zaslužen Božji navdih. Njegovo globoko prepričanje se od vsega začetka ni spremenilo: začetnik Družbe je sam Bog.

Za to izjavo Vincencij ne bi bil sposoben tako prepričljivo stati in jo razširjati, če ne bi prej šel skozi lastno spreobrnjenje. Vincencijevo življenje lahko tako razdelimo na dva dela: Vincencij I in Vincencij II.

Večina ljudi, ki je kdaj slišala o njem, ga verjetno pozna po njegovih izrednih delih krščanske ljubezni; pomagal je stotisočem ljudem na robu družbe, bil je človek izrednih organizacijskih sposobnosti, ustanovil je Misijonsko družbo Vincencija Pavelskega, prostovoljsko združenje Gospe krščanske ljubezni, skupaj z Ludoviko de Marillac [mariják] Družbo hčera krščanske ljubezni, postal za celotno Cerkev zavetnik vse krščanske dobrotelčnosti in še bi lahko naštevati. Vse to je bil Vincencij II.

Vincencija II pa ne bi bilo, če prej ne bi bil Vincencij I.

Vincencij se ni rodil svetnik. Svetnik ni bil v svojih otroških in mladostnih letih, svetnik ni bil niti v svojih začetnih duhovniških letih. Bil je intelektualno nadarjen človek osebnih ambicij, ki je zaključil magisterij cerkvenega prava in si je želel priti do finančno dobro stoječe župnije. Ko bi se izkazal pri pridobivanju tudi drugih možnih dohodkov, bi njegovo življenje teklo brez večjih naporov.

Zagotavljalo bi mu veliko osebnega udobja in tudi svojim domačim bi brez težav pomagal.

Letu 1617, ko je bil Vincencij star 36 let, pa ga je Jezus ponovno obiskal, in to tako močno, da se je Vincencijevo srce začelo spreminjati. Ne samo navzven, tudi navznoter.

V Follevillu [folevíju], vasi, ki je bila od Pariza oddaljena malo več kot sto kilometrov, je odkril duhovno izredno zapuščene ljudi, v vasi Châtillon-les-Dombes [šátijon le domb] pa fizično in materialno zapuščene.

Vincencijev organizacijski instinkt je v trenutku oživel in tako je s skupino duhovnikov začel ljudske misijone za duhovno obnovo. Takrat je ustanovil tudi tako imenovane Gospe krščanske ljubezni, skupino prostovoljk, ki so ljudem začele pomagati v fizičnih in materialnih potrebah.

A ta velika zunanja sprememba, ki je bila navzven zelo hitro opazna in zaradi katere so ga ljudje vedno bolj cenili ter občudovali, ni bila glavna.

Najpomembnejše se je začelo dogajati v njegovem srcu, skrito pred očmi javnosti. Vzporedno z zunanjimi deli se je začela Vincencijeva spreobrnitev. Ta je prerasla v romanje – v vseživljenjsko romanje srca. Brez Vincencija I vsekakor ne bi bilo Vincencija II.

Naj nas Vincencijeva priprošnja navdihuje, spodbuja in nam pomaga tudi na našem življenjskem romanju.

Sv. Vincencij Pavelski, prosi za nas!

Tomaž Mavrič CM,
generalni superior

1

ČAS NAM PRINAŠA NOVE NALOGE

Mesec maj s svojim imenom in dogajanjem kar kliče po novih začetkih in po nečem svežem. Oznanja veselje, polnost pomladi in življenja, simbolizira življenjski zagon in zanos. Šmarnično branje nam v harmoniji z razpoloženjem tega posebnega meseca vsako leto pomaga, da odkrivamo nove razsežnosti svoje vere in življenja.

Tako otroci kot odrasli smo v mnogih letih šmarnične pobožnosti brali in poslušali že o marsičem. Letos bomo skozi mesec maj poromali ob jubileju Misijonske družbe sv. Vincencija Pavelskega – ob jubileju lazaristov. 400 let mineva od njihove ustanovitve, več kot 170 let pa Družba živi in deluje tudi na slovenskih tleh. To ne bo zgodovinski oris štirih stoletij, niti dokumentarni zapis o dogodkih in ljudeh. Skozi šmarnično branje bi z vami radi delili globoko sporočilo poslanstva Družbe in moč Vincencijeve karizme, ki nas danes nič manj ne nagovarjata, njuna popotnica za jutri pa ni nič manj dragocena kot nekdaj.

Ob soočenju s težavami smo navajeni najprej analizirati stanje, potem iskati ustrezne rešitve. To je v poslu preverjen in učinkovit pristop, a ima tudi svoje pasti. Lahko se namreč zgodi, da zaradi akutnih težav izpred oči izgubimo celostno vizijo. V gospodarstvu je to še razumljivo, v kriznih časih morda celo nujno, v Cerkvi in družbi

nasploh pa morda malo manj. Še posebej je nerodno, če nas analize in statistika tako potisnejo ob zid, da pridemo do spoznanja, da so trenutne težave praktično nerešljive.

Vzemimo na primer skrb za duhovne poklice. Precej enostaven statistični izračun nam pokaže, da glede na starostno strukturo in število duhovnikov čez nekaj let v večini župnij neke krajevne Cerkve ne bo več mogoče zagotoviti dušnega pastirja. Gre za povsem jasen podatek na podlagi dejstev, ki sam po sebi ne ponuja nobene rešitve. Lahko nas navda s skrbjo, kar je dobro, če se predramimo, lahko pa tudi slabo, če zaradi tega postanemo malodušni, če nam to jemlje zagon ter voljo do dela. To namreč ogrozi zanos, veselje, optimizem in vero, iz česar pravzaprav rastejo novi duhovni poklici. S pomanjkanjem duhovnih poklicev se sooča celotna Evropa in Slovenija ni nobena izjema, tako po škofijah kakor redovnih skupnostih.

Jubileji in obletnice – naj bodo osebni ali taki častitljivi, kot ga obeležujemo lazaristi – imajo vedno dvojno razsežnost. So mejnik, od koder se s hvaležnostjo, veseljem in zdravo kritiko oziramo v preteklost ter s spodbudo zaveze pogledujemo na pot pred seboj.

Lazaristi smo za geslo jubilejnega leta izbrali misel, ki izhaja iz načina delovanja našega ustanovitelja svetega Vincencija Pavelskega: *Čas nam prinaša nove naloge*.

To vodilo nas s hvaležnostjo za prehojeno pot naših prednikov postavlja v nam dani trenutek. V tukaj in zdaj, s čimer se moramo odkrito soočiti. Ne zato, da bi nizali kritike, jadikovali in obupavali ali se prepuščali malodušju. Vse, s čimer nas sooča trenutni čas, nam mora biti v spodbudo za delo in zavzetost v prihodnosti. Z vsem, kar

nosi s seboj, nas trenutni čas postavlja pred nove izzive, pred nove naloge.

Tako je živel in delal sveti Vincencij. Ob težavah, ki jih je zaznal v družbi, ni teoretiziral, analiziral in kritiziral, ampak iskal rešitve. Vedno je ravnal kot Marija v Kani Galilejski. Ko je ta v svoji materinski pozornosti do okolja opazila, da nimajo vina, tega ni izrabila za kritiko ali vsaj mimobežno temo pogovora. Poiskala je rešitev, v katero je zaupala in verjela. Vina nimajo, nekaj je treba storiti. Podobno je ravnal tudi sveti Jožef. Ne da bi za njim ostala zapisana ena sama beseda, je vedno in povsod poskrbel za vse potrebno v družini. Naša ponižna želja je, da bi nas ti drobci letošnjega šmarničnega branja skozi ves mesec maj vabili k takemu odnosu do življenja.

*Sveti Vincencij, ki te je Gospod poklical od ovac za pastirja
svoji čredi, prosi za nas!*